

faaet et lille Smæk af sin gamle Skade, og Hansine har ladet sig skræmme og vilde absolut have Doktoren hentet.“

„Vorherre ha'e Tak og Lov — saa er det altsaa ikke noget værre. Fatter og jeg blev jo lidt forskrækkede, som I vel kan tænke. Her plejer jo ikke at være Doktorbesøg.“

Hun løsne de store Sølvspænde paa sin grønne Hvergarns Kaabe, tog Hovedklædet af og glattede med to vædede Fingre sit staalgraa Forhaar foran Huen. Hun var i Aarenes Løb bleven endnu mere mavefór end tidligere, og Vattersoten havde ophovnet Hænder og Fødder og gjort hendes Gang saa besværlig, at hun udenfor Hjemmet maatte støtte sig til en Stok.

„Naa, saa det er altsaa ham her, som det skulde være saa fejl med, at der partu' skulde hentes Doktor,“ sagde hun, da hun var sunket tungt ned paa Stolen ved Siden af den lille Jernseng og en Stund havde betragtet Gutten, hvem Glæden over Bedstemoderens Ankomst men navnlig Synet af et lille Knytteklæde, som hun havde taget med sig hen til Sengen, gjorde helt livlig og formelig havde givet røde Kinder. „Han ser ellers ikke saa meget sølleagtig ud, synes jeg. Du er da en rigtig lille Tosse, Hansine, at du kunde skabe dig saa forskrækket. Det er jo næsten ligesom Københavnerne, der straks jager baade til Doktor og Apoteker, bare de faar Værk i en Tand. Havde Drengen ikke det Klaptræ paa Hovedet, saae han jo ud som et rigtigt Søndagsbarn.“

Hansine havde sat sig hen ved den brede Forhængsseng, hvor hun var ifærd med at give den Lille Bryst.

„Doktoren sagde dog, at det slet ikke var saa godt, og at vi for længe siden skulde have søgt ham,“ sagde hun med et Forsøg paa at forsvare sig, skønt Guttens friske Udseende og de andres Sorgløshed allerede var begyndt igen at gøre hende tvivlraadig.